

/THE BUGABOOS OP PAD IN CANADA

TIM DE DOBBELEER

HET IS BEGIN AUGUSTUS 2011, SAM EN IK WORDEN AANGEVALLEN DOOR AGRESSIEVE MUGGEN OP DE KLIMMERSPARKING VAN THE BUGABOOS, CANADA.
WE ZIJN ONDERTUSSEN AL EEN DIKKE MAAND ONDERWEG...

Na Squamish en Canmore is dit onze derde stop. En wat voor één! Sneeuw, ijs en prachtige granieten pijlers. Het was geen sinecure hier te geraken. Met onze 20 jaar oude Volvo scheurden we eerst 50 km over onverharde wegen. De auto hing laag tegen de grond, en af en toe raakte het chassis uit stekende stenen. Maar uiteindelijk kwamen we er, zonder problemen.

Al meteen stond ons een stevige crux te wachten: de tocht naar boven met een zware rugzak. Half gevuld met eten om zeker 7 dagen boven te kunnen blijven. 1000 meter hoger is de Applebee campground. Hier zitten alle klimmers verzameld en je hebt er een prachtig zicht op Snowpatch, Bugaboo Spire en nog veel meer. Goed uitgeput en helemaal vol muggenbeten (het leek wel of Sam de mazelen had) genoten we s' avonds nog van een goede pot pasta met tomatensaus.

Het weer zat mee en dat zorgde voor 2 goedgevulde weken. Hieronder enkele hoogtepunten.

SUNSHINE CRACK

Tijdens gesprekken over de Bugaboos had ik de naam Sunshine

Crack al verschillende keren horen vallen. "Awesome", "amazing", "incredible" waren de woorden die ik telkens uit Canadese en Amerikaanse monden hoorde komen. Deze moesten we gewoon eens proberen. De eerste lengte was kort, dus ik besloot de 2de lengte er nog aan te linken, en vermits dat een offwidth was, koste dat iets meer tijd dan voorzien. Toen ik naar beneden riep dat Sam mocht vertrekken hoorde ik hem slechts met een flauw en bijna onverstaanbaar stemmetje antwoorden. Zelfs in de offwidth vloekte hij niet (wat normaal wel het geval is). Sam was bijna onderkoeld, hij kon amper de rots nog vasthouden. Uiteindelijk slaagde hij er toch nog in om de volgende lengte voor te klimmen. Machien!!! Maar volgende keer misschien toch een lange broek aandoen, Sam? Halverwege de 12 lengtes kwam de zon van achter de hoek en hoe hoger we klommen, des te aangenermer het werd. Handjams, fingers en fist wisselden elkaar af. En onder een stralende avondzon mocht ik de laatste lengte voor klimmen: 30 meter perfecte fistjams en dan even naar rechts traverseren voor nog eens 20 meter handjams tot op de top. Kan het nog beter? Met deze is onze eerste beklimming in the Bugs meteen een schot in de roos.

FINGERBERRY JAM

Na meer dan 2,5 uur instijgen komen we eindelijk aan bij de Fingerberry Tower. Het is de eerste keer dat we in de vallei van de Howser Towers komen. Allebei zijn we erg onder de indruk van deze grote torens en vooral ik ben erop gebrand om later op de week de Beckey Chouinard te klimmen. Het is alweer een prachtige dag en Sam begint in de eerste lengte: een fijne vingerbarst... als startlengte is dit al direct "serieus patatten geven"!!! Hierna volgden nog 2 stevige lengtes en een 5.12 traversée van 3 meter, die we niet konden vrijklimmen. Nog 2 mooie lengtes door hoekversnijdingen brachten ons op de topgraat. We gingen door tot op de top....maar dat hadden we beter niet gedaan. We klommen over losse flakes, slechte relais en met "veel gazzzz onder het gat". Op de top genoten we nog even van het prachtig zicht, aten iets, en begonnen de zoektocht naar de afdaalroute..... Na meer dan een uur als "2 kiekens zonder kop" zoeken naar een afdaalrelais, moesten we onze zoektocht uiteindelijk staken en langs dezelfde weg terug naar beneden.... Terug langs losse flakes en slechte relais en op de koop toe kwam er nog een ijzige wind opzetten. Allemaal een beetje te spannend om goed te zijn, maar gelukkig kwamen we veilig beneden.

BECKEY CHOUINARD

Dit keer niet met Sam, maar met een nieuwe klimpartner Aki, die Sam en ik enkele weken eerder ontmoetten in Canmore (Banff). We hadden al eens samen geklommen op de Snowpatch Spire om wat beter op elkaar ingespeeld te geraken, wat zo vlot ging dat we na deze beklimming meteen besloten samen the Beckey Chouinard te klimmen. Zo gezegd zo gedaan. Enkele dagen later stonden Aki en ik - na een aanloop van 3 uur - aan de voet van de route.

Het eerste deel verloopt via een graat, makkelijk terrein dus besloten we simultaan te klimmen. Er waren 5 cordées voor ons gestart, maar die zaten al in de helft van de route. Ze inhalen zouden we niet meer doen... of toch? Na een klein uurtje klimmen waren we al bij de eerste cordée, Na wat sleurwerk over en onder touwen, kleine varianten op de normaalroute, konden we er eindelijk voorbij, en zaten we al snel onder de volgende cordée. Via een omweg, die iets harder was dan voorzien, konden we ook hen voorbij. Nog even gerust en genoten van het zicht op de big sandy ledge en daarna was het tijd om de headwall aan te vallen. In deze 5 lengtes bevinden zich de moeilijkste stukken. Het is nooit echt moeilijker dan 5.10, maar die rugzak en een koude wind zorgen wel voor een goeie alpine ambiance!!!

Net boven de laatste moeilijke lengte konden we de eerste cordée inhalen. Deze sympathieke Amerikaan wist ons te zeggen dat het exact 50 jaar geleden was dat Yvon Chouinard en Fred Beckey deze route openden. Waarschijnlijk was het daarom dat er zo veel volk in de route zat.

Op gemakkelijk terrein klommen we nog even door tot op de top en genoten daar van het uitzicht en de rust. De afdaling verliep redelijk vlot, al daalden we meteen van het begin in de oude rappelgully af. Er is nochtans een nieuwe rappellijn geïnstalleerd, maar die moeten we ergens gemist hebben. Enkele rotte pittons, half-doorgescheurde touwtjes, vallend ijs, en een gigantische rimage zorgden wel voor extra avontuur.

THE BUGABOOS INFO

Als je naar de Bugaboos wil gaan, plan dan zeker om er een maand of meer te verblijven,. Het is best moeilijk om er zonder auto te geraken. Het beste is gewoon begin juli eerst naar Squamish te reizen waar je gegarandeerd mensen leert kennen die naar de Bugaboos zullen gaan. De kans op slecht weer is er groot dus voorzie gewoon genoeg tijd om bij slecht weer op de campsite af te wachten en toe te slaan bij goed weer.

Eten kopen

Dit doe je best in de nabijgelegen dorpen Invermere of Golden. Invermere is anderhalf uur rijden van de klimmersparking, Golden iets verder. Invermere heeft ook een leuk meer, met een strand. Met wat geluk kan je nog een hamburger meepikken van de vele welvoede Amerikanen die er op het strand barbecueën. Eten kan je kopen in de Safeway. Koop zo veel als je maar kan dragen...

Camping

Op de Applebee campground kan je je tentje perfect zetten, er is zelfs een toilet. Heel vervelend vonden wij dat je 8 dollar per persoon per nacht moest betalen. En de gardien van de lagergelegen Kain-hut komt elke morgen het geld innen.... Als je een beetje creatief bent kunnen er wel serieus wat dollars bespaard worden. De welgestelde klimmer kan ook logeren in de lagergelegen Kain-hut. Voor 25 dollar heb je een bed, en ook nog een toilet. Het nadeel is wel dat je dan telkens een half uur langer moet aanlopen naar de routes. Er kan ook onderaan de Howser Towers gebivakkeerd worden, bij Bivy Boulder, en aan Eagle Creek. Daar kan je wel gratis staan omdat het net buiten het Bugaboos Provincial Park gelegen is.

Gletsjertransport

Meestal moet je over gletsjers om aan de start van de route te geraken. Voorzie lichte D schoenen, lichte stijgijsers en een pikkel. Wij hadden geluk dat de gletsjer er goed bijlag, alles was proper dicht gesneeuwd en er waren geen spalten te bespeuren. Kom je hier op het einde van het seizoen en na een droge periode, kunnen de gletsjers wel wat meer problemen opleveren. Sam ging gewoon op lichte approche-schoenen met daaronder crampons,. Gaat ook perfect maar s' avonds heb je dan wel altijd natte voeten.

Topo

De topo is te vinden in de meeste Canadese klimwinkels en kost ongeveer 25 dollar. Auteurs zijn Chris Atkinson en Marc Piché, ISBN : 0-9733035-1- 4, titel :The Bugaboos

Periode

Je kan er naartoe van juni tot eind september

Merci Sanne voor het lenen van de friends.
Merci Crux en K2 voor de sponsoring.

www.mountcoach.org

AKI

Na de Bugaboos gingen Sam en ik door naar het zuiden, richting Yosemite.

Aki bleef nog voor een tijdje in Canada. Jammer genoeg vernamen we enkele weken later dat Aki tijdens een beklimming in Yamnuska (Canmore) dodelijk ten val was gekomen.

Merci Aki voor de mooie momenten en de inspiratie voor nieuwe plannen en volgende projecten!